

Zoltán Gábor
Orgia
Kalligram Kiadó, 2016, 320 oldal, 3490 Ft

Folytatódik a folytathatatlan

Bán Magda könyvajánlója

A címben idézett mondat Zoltán Gábor regényének utolsó mondata. A dokumentumok alapján megírt regény, ahogy a szerző az utószóban elmondja, hosszú, ötéves kutatás után, a Fővárosi Levéltár több ezer oldalas anyagából gyűjtött adatok, valamint történészek segítségével megismert szakirodalom nyomán alakult drámái, megrendítő történeté.

A Nyilaskeresztes Szervezet ténykedéséről mindeddig nem készült összefoglaló mű, a nyilvántartások is hiányosak, saját tevékenységük áldozatainak sem nevét, sem számukat nem jegyezték le, ez az ő prédájuk, jutalmuk volt.

A könyvben a hungarista mozgalom XII. kerületi nyilaskeresztes szervezetének mindennapjaiba csöppenünk be 1944. késő őszen. A regény főszereplője Renner, egykori vasgyáros, keresztény ember, ámde felesége és szeretője zsidó származású. Őket nemigen veszítjük szem elől, de emberek tucatjaival, nőkkal, férfiakkal, zsidókkal és nem zsidókkal találkozhatunk abban a fél évben, amíg közelről figyelhetjük ténykedésüket. A figyelem szó ezúttal szó szerinti értendő, mert az író-narrátor hűvösen és tárgyilagosan figyeli a szervezet életét a Városmajor utca 37-ben, onnan a Dunáig és

vissza, a bejelentések alapján szervezett razziákat és az azt követő tortúrának nevezett, minimum húsz perces kínzásokat, erőszakot, amely a ruhák és értékek elkobzásával indul. És folytatódik, naponta akár többször is, a harc a haza ellenségeivel, a kereszténységért. Kun páter, valódi kiugrott pap az egyik vezetője, szellemi irányítója ennek a kerületi szervezetnek. Ha keresztény katonaszökevényt találnak, megverik, majd visszakényszerítik a frontra ágyúteléknak. Kun páter és a többi nyilas valódi nevén szerepel, csak az áldozatok nevét változtatja meg a szerző. Több ezrek, talán tízezrek lelik halálukat a kerületi nyilas szervezetek tombolásában, közülük sokan a Dunában végzik, mégpedig úgy, hogy szakaszonként, így az sem szabadulhat, akit nem ér lövés, őt lehúzzák a többiek. A legritkább esetben – a legszerencsésebbeket – a gettóba viszik. A fővárosban a XII. kerületi nyilaskeresztes szervezet a legeredményesebb, ám amikor az oroszok előtörnek, átköltöznek a VI. kerületi Andrassy út 47-be, és csak ámulnak a testvérek, mennyi zsíros zsákmányra találnak, mert a VI. kerületiek lopták a napot.

A szerző nem rest utána nézni, kik ezek

az emberek. Kisemberek, pék, szabó, postás, még zenész is van közöttük, akik a szervezetbe kerülésben látják az előre lépést, a karrier útját. Alulról feltörekvő fiatalok, mint Renner öccse, aki katonaszökevény, de nagy kedvet érez a hatalom gyakorlásához, ütni, verni a célpontokat, lelkiismeret furdalás nélkül vesz részt a mulatságban. Mert dolgoznak ezek a testvérek, de a tortúra a nap fénypontja, a kínzás rafinált formáinak kitalálása. A végsőkéig megalázni az előtűk álló, fekvő embereket, összetörni a csontjaikat, hallgatni a jajgatásukat. Diadalmasan, büszkén bizonyítani, hogy ők a különbe, hiszen ezek nem is emberek, csak lapuló ellenségek, akiknek eltüntetésével Magyarország erősebb és gazdagabb lesz. A gazdagodást saját magukkal kezdik. Kinézik a zsidótlanított szép lakásokat és beköltöznek. Renner, mint sofőr, akinek kisteherautóját is lefoglalják, ezen költözteti a főtestvéreket. A sofőrködés, a nem bele keveredés a választott taktikája, hogy a hozzá tartozó két nőt megmentse, de saját erkölcsi meggyőződését se adja fel. Hogy ez mennyire sikerül, a regényből megtudjuk. És azt is, hogy a történet hogyan folytatódik.

Mert be nem fejeződik.